

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Α

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΠΑ... Ποιος διάβολος να είναι; ψιθύρισε ο Χόλμς.

Την ίδια στιγμή, κάποιος χτύπησε την πόρτα του γραφείου του αστυνομικού και χωρίς να περιμένη απάντηση, άνοιξε και μπήκε μέσα σαν ανεμοστρόβιλος.

Ήταν ο λόρδος Κάινιμπορν;
Όποιοσδήποτε άλλος στην περίπτωση αυτή θα τ'α έχανε. Μά ο Χόλμς ήταν συνηθισμένος από τέτοια ξαφνίσματα. Χαιρέτησε λοιπόν τον λόρδο και συγχρόνως κάρταξε το ρολόι του τοίχου. 'Από στιγμή...

μή σε στιγμή θα έφτανε η λαίδη. 'Εγερσε να δει θύσια. 'Ο λόρδος Κάινιμπορν δεν έπρεπε να δη ή να καταλάβη το περσικάνιο. Γι' αυτό ο διακόσιος αστυνομικός γύρισε και του είπε, χαμογελώντας βεβαιωμένα:

— Λοιπόν, μιλώρδε, μπορώ να μπάω πώς βρισκασθε εδώ; Δεν έπιχατε στο Λίβερπουλ;

— Συνέθη κάτι το έκτακτο, κάτι το άτορφοτο, κ. Χόλμς, απάντησε εξαιρετικά παραφρασμένος απ' τη συγκίνηση του ο λόρδος. 'Εγρεπε να σας δω, χωρίς άλλο. 'Επύρασα και' επανάληψη από το σπίτι σας, αλλά η οικονομία σας μου είπε ότι είπατε. Απτή τη φορά όμως είδα φώς στο παραθύρω του γραφείου σας κ' έτρεξα ν' ανέωθό επάνω.

— Έγρετε λοιπόν τίποτε αποδοίκο να μου πητε, μιλώρδε;

— Μάλιστα, κύριε Χόλμς.

Συγχρόνως ο λόρδος Κάινιμπορν έβγαλε από την τσέπη του έναν φάκελο ταξιλασμένω και βρόμικο και τον έδωσε στον αστυνομικό.

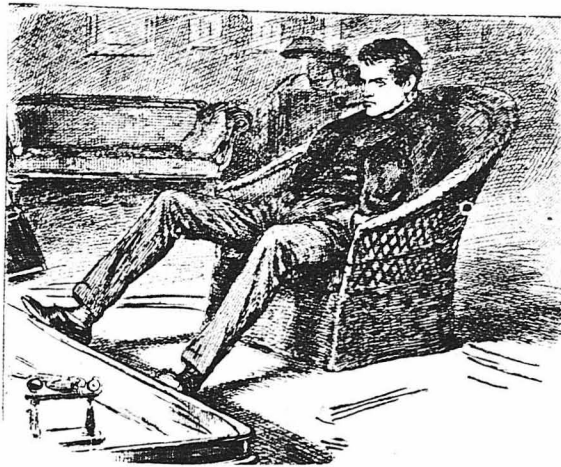
— Τι είναι αυτό; ρώτησε ο Σέρλοκ Χόλμς.

— Ένα γράμμα, το όποιο μου έδωσαν τη στιγμή που έτοιμαζόμουν να φύγω για το Λίβερπουλ.

— Πώς συνέθη αυτό, μιλώρδε;

— Είχα πάει στο σταθμό να βγάλω εισιτήριο για το Λίβερπουλ. 'Επειδή δεν είχα πάρει μαζί μου έτηροτή, πήραίσα στη θυρίδα να βγάλω μόνος μου εισιτήριο. Τη στιγμή εκείνη κάποιος με χτύπησε στον ώμο. Γύρισα και είδα πίσω μου μία κυρία. Ήταν άρκετά καλά ντυμένη, αλλά το πρόσωπό της δεν φαινότανε καθόλου, γιατί ήταν σκεπασμένο επμελωώς, μ' ένα εξαιρετικά μικρό πέλλο. Ή κυρία απτή έβγαλε, χωρίς να μου πη λέξ', και μου έδωσε το γράμμα αυτό. 'Εσάστια φυσικά. Στήριξα το βλέμμα μου επάνω στη μικτηριώδη κυρία και τη ρώτησα:

— Ποιος διάβολος να είναι; ψιθύρισε ο Χόλμς.

— Ποιά είσθε, κυρία; Και τι επιστολή είν' απτή που μου δώριτε;

— Και τι σας απάντησε η ποιτηριώδης κυρία; ρώτησε ο Χόλμς.

— Μου είπε αγανά: «—Διαβάστε αυτό το γράμμα, μιλώρδε. Διαβάστε το, χωρίς να χάνετε καθό. Είπε πολύ ενδιαφέρον για σάς».

— Κατόπιν, μιλώρδε;

— Ή εξέγησε της αγνώστου δίν μου φάνερε άρκετή. 'Εβριξα μια ματιά στην επιστολή και ξανασάρκασα το βλέμμα μου, για να την ρωτήσω και επνε. Μά είχε γίνει, μέσα σε μια στιγμή, άφαντη. Που είχε πάει; Είχε γλιστρήσει άσφαλώς ανάμεσα στον κόσμο που κατέλυσε την στιγμή απτή το σταθμό και είχε ξεφύγει. Βγίκα φωτόσο ως το προαίτιο του σιδηροδρομικού σταθμού, κάρταξα παντού, κάρταξα σ' όλα τα γραμμάτα, μιά δεν μπόρεσα να την ξαναβρω ποθενά. Ξανακάρταξα τότε στο σταθμό, άνοιξα το φάκελλο και διάβασα το γράμμα.

'Ο Σέρλοκ Χόλμς άνοιξε την επιστολή που του είχε δώσει ο λόρδος και διάβασε σ' απτή τα εξής, γραμμένα με μιλώρδε:

«Μιλώρδε,

'Αν θέλεις να πάρεις πίσω το τόσο πολύτιμο για σάς Γαλάζιο Διαμάντι, έλατε άποψε σπή μια ώς τις δύο μετά τα μεσάνυχτα, στην είσοδο του τούννελ του σιδηροδρομού που πάει από το Φινλέν στο Σούθεντ. Φίστε μαζί σας και 5.000 λίρες σε τραγίσο-γραμμάτια της Τραπεζής 'Αγγλίας κ' όλα θα τελειώσουν καλά.

'Οροι ρητοί και απαράβατοι:

- 1) Θα έρθετε μόνος σας, χωρίς κανένα απολύτως συνοδό.
- 2) Δεν θα ειδοποιήσετε την αστυνομία.

Μή φοβηθήτε, ότι πρόκειται περι πλεκτάνης, για να σας παρασύρουν σ' ενέδρα. 'Εκείνος που κατέχει το Γαλάζιο Διαμάντι θέλει να το πουλήσει γρήγορα και σε καλή τιμή. Αυτό είν' όλο. Σας περιμένουμε».

Μόλις ο Χόλμς τελείωσε το διάβασμα της επιστολής, άκουσε κάποιον στο δωμάτιο των κρότων άμαξισού, το όποιο σπουδαιότερο άρκετός μπορώ στην πόρτα του σπιτιού του.

«—Η λαίδη Λάινα έφτασε π. σιδηροδρομικός ο σταθμός αστυνομικός. «Λαίδη! Αυτό είναι πολύ άσχημο. Τι θα έλεγαν ο λόρδος, αν έβλεπε εδώ, σε τίποτα όρω, τη γυναίκα του; Προέπει να προλάβω, με κάθε τρόπο, τη συνάντηση απτή...».

Εύνητος ο λόρδος Κάινιμπορν δεν είχε άναληφθεί τίποτε. Βλέποντας απασχολήσε η επιστολή, την όποια του είχε δώσει.

— Λοιπόν, κ. Χόλμς, τον ρώτησε, τι λέτε για το άλλόκοτο αυτό γεγονός; Δεν θέλησα να πάω στο ραντεβού που μου προτείνατε, πριν σάς δω και ζητήσω τη συμβουή σας.

—Θά σας απαντήσω άμέσως, είτε ο Χόλμς. Προσηγομειώς όμως ήθελα να εξετάσω το γράμμα αυτό με το μικροσκόπιο. 'Αλλά... που είνε το μικροσκόπιο; Λάβετε, απτή η οικονομία μου π' έκαμε μία θάλασσα! Δεν άπάνει κανένα πράγμα σπή θέα του...».

Μιλώντας έτσι ο Χόλμς, προσπεισέτο ότι φάνηκε δεξιά κ' άριστερά. 'Εφτασε έτσι ως το παραθύρω, που έβλεπε προς τον δρόμο, όπου είχε σταματήσει το άμάξι της λαίδης Λάινας και με μια γρήγορη κίνηση έδωσε μια γροθιά στο τζάμι και το έσπασε.

Τα κομμάτια του τζαμιού έπεσαν στο δρόμο με κρότο κ' αποθραυσματισήσαν.

— Διαβόλε!... μοιμαίωσκε ο Χόλμς. Τι άδελφος που είμαι!...

Και συγχρόνως σέφτησε:

«'Ασφαλώς ο Χάρρι, ο όποιος θα σπουδεύη τη λαίδη Λάινα, θα καταλάβη γιατί έσπασε το τζάμι και θα λάβη τα μέτρα του. Και, ο νεαρός μαθητής μου είνε άρκετά έξυπνος. Δεν πιστεύω να φύγη η λαίδη κατ' ευσίαν στο γραμείο μου...».

'Ο λόρδος Κάινιμπορν, ακούγοντας το τζάμι να σπάξη, άνησχησε. 'Εγρεξε κοντά στον αστυνομικό και του είπε:

— Τι σας συνέθη, κ. Χόλμς; Χτυπήσατε μήπως; 'Ω Θεέ μου!... Τό χειρ σας είνε γεμάτο αίματα!...

(Ακολουθεί)